

Arrest

nr. 297 196 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in de provincie Laghman. U bent een sikh. Na uw geboorte woonde u in Jangal Bagh, gelegen in de stad Jalalabad (provincie Nangarhar). U herinnert zich dat er in die tijd hevig gevochten werd tussen de groeperingen van de mudjahedin. De situatie werd onhoudbaar en uw familie (ouders, twee broers) verliet Afghanistan. Jullie gingen naar Amritsar (Punjab, India) en vervolgens naar Delhi, waar u de volgende 28 jaar van uw leven heeft

doorgebracht. In 2007 huwde u (...). Zij is net als u in Afghanistan geboren, maar verhuisde al op zeer jonge leeftijd naar India. Jullie hebben intussen drie kinderen, allen in Delhi geboren.

Uw vader maakte veel schulden, onder meer om verblijfsvisa voor zijn gezin te bekostigen en om jullie te onderhouden. Na zijn dood in 2011 kwamen zijn schuldeisers bij u aankloppen. U had echter nauwelijks geld over om voor uw eigen gezin te zorgen en kon deze schulden niet terugbetalen. Dat leidde dan weer tot bedreigingen, waarbij ook uw vrouw (die werd benaderd in het schoonheidssalon waar ze tewerkgesteld was) en uw kinderen (die zij dreigden te ontvoeren) niet zouden worden ontzien. Omdat u in de onmogelijkheid verkeerde de schuld van uw vader in te lossen, vreesde u voor het leven van u en uw gezinsleden.

Een gebrek aan financiën was overigens ook de reden waarom u na het overlijden van uw vader niet langer in het bezit was van een verblijfsvisum. Ook uw vrouw en kinderen hadden dus geen verblijfsdocumenten. Dit illegaal verblijf, de discriminatie van Afghaanse sikhs, de vele verkrachtingen in India en de steeds erger wordende bedreigingen vanwege jullie schuldeisers, aan wie u ongeveer 1 miljoen rupees zou moeten betalen, dwongen u en uw gezin tot een vertrek uit het land. Al in 2014 regelde een smokkelaar Indische paspoorten voor u, uw vrouw en de kinderen. Een poging om een visum voor het Verenigd Koninkrijk te regelen, mislukte. In 2019 slaagden jullie er in een Zwitsers visum te verkrijgen. Daarvoor waren jullie naar een visumkantoor gegaan waar jullie vingerafdrukken en een foto werden genomen.

Op 10 oktober 2019, twintig dagen na ontvangst van het visum, namen jullie het vliegtuig van Delhi naar Zürich. Tijdens deze reis werden jullie bijgestaan door een smokkelaar. Deze persoon werkte in dienst van ene "Tony", die jullie in India de reisdocumenten had bezorgd. Hoewel u was beloofd dat jullie eindbestemming het Verenigd Koninkrijk was, kon de smokkelaar deze belofte niet waar maken. Na aankomst in Zürich kwamen jullie met de trein naar België, om van hieruit pogingen te ondernemen om alsnog het Kanaal over te steken. Op 24 oktober 2019 probeerden jullie zelfs met andere paspoorten het vliegtuig te nemen, echter stelde de luchthavenpolitie vast dat jullie zich van valse stukken bedienden. Na ondervraging in de luchthaven mochten jullie beschikken. U en uw gezin verbleven al die tijd op meerdere adressen, meerdere keren bracht de smokkelaar jullie naar een andere schuilplaats vanwaar jullie zagezegd naar het Verenigd Koninkrijk zouden vertrekken. Gedurende vier of vijf maanden leefden jullie zo ondergedoken. Uiteindelijk bracht de smokkelaar jullie op een dag met de auto naar Brussel. Personen van sikh origine zeiden u daar dat u asiel moest aanvragen in het Klein Kasteeltje. Op 14 april 2020 hebben jullie daar een verzoek om internationale bescherming ingediend.

U verklaart niet terug te kunnen naar India, waar u geen documenten kreeg en door schuldeisers werd belaagd. Evenmin kan u terugkeren naar Afghanistan, waar de sikh gemeenschap wordt aangevallen en gediscrimineerd.

Ter staving van uw verzoek legden u en uw vrouw volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van uw moeder, de taskara van uw broer, uw huwelijkscertificaat, een foto van uw huwelijk, uw Indiase verblijfsvergunning, de registratieboekjes van uw moeder en van uw vader, de geboortecertificaten van uw drie kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het

aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw huidige nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en uw verblijfsrecht aldaar, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit en nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke huidige nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft ten opzichte waarvan onderzocht zal worden of hij of zij een werkelijke nood aan internationale bescherming heeft. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, dient te worden besloten dat de beschermingsnood niet aangetoond wordt. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

In casu heeft u het niet aannemelijk gemaakt de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Vooreerst moet erop gewezen worden dat u zich voor uw reis van India naar België van een Indisch paspoort heeft bediend (CGVS 20/14063, p.6), en dat uit niets blijkt dat dit een vals document zou zijn. Immers stemmen de in het paspoort vermelde gegevens overeen met uw werkelijke identiteit. U bevestigt dat het paspoort op uw naam staat, dat dit document uw correcte geboortedatum vermeldt en dat de foto die erin werd aangebracht de uwe is (CGVS, 20/14063, p.5). Uw vrouw reisde eveneens met een Indisch paspoort, net als u onder haar eigen naam (...), en ook jullie kinderen (...), (...) en (...) waren in het bezit van een Indisch paspoort op hun naam (zie informatie blauwe map). U verklaart verder dat jullie met deze paspoorten, die al in 2014 werden afgeleverd, een visum verkregen (CGVS 20/14063, p.6). Daartoe ging u zelf naar het visumkantoor, samen met uw vrouw en kinderen, in het bezit van jullie Indische paspoorten, om daar bij de Zwitserse autoriteiten de nodige formaliteiten te verrichten (CGVS 20/14063, p.6, 7). De vaststelling dat jullie er met deze Indische paspoorten in slaagden een visum voor Zwitserland te regelen, doet eveneens vermoeden dat het authentieke, geloofwaardige documenten betreft. Bovendien mag worden verondersteld dat men niet zomaar een visum uitreikt aan elke burger van India die naar Zwitserland wenst te reizen, en heeft u ongetwijfeld meer stukken neergelegd om uw aanvraag te staven. Dat u beweert dat u enkel vingerafdrukken gaf en niemand een vraag zou hebben gesteld (CGVS 20/14063, p.6), is alleszins niet aannemelijk. Aan uw vrouw gevraagd wat jullie in het visumkantoor moesten doen, antwoordt zij dat zij het niet weet, zich niets kan herinneren, en dat zij ook niets gedaan heeft (CGVS 20/14065, p.6). Dergelijk ontwijkend relaas ondermijnt jullie algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Jullie zogezegde onwetendheid brengen jullie telkens opnieuw in verband met de tussenkomst van een smokkelaar, Tony genaamd, die bij het verkrijgen van de paspoorten en de visa een belangrijke rol zou hebben gespeeld. U beweert dat hij de paspoorten liet maken, hij zou hebben getoond waar u visa moest vragen, hij zou u op de hoogte hebben gebracht van de uitkomst van een eerdere visumaanvraag (bij de autoriteiten van het VK), en hij zou in 2019 jullie Zwitserse visa hebben geregeld (CGVS 20/14063, p.6). Dient evenwel te worden opgemerkt dat jullie de betrokkenheid van deze Tony allesbehalve geloofwaardig konden maken. Zo is het merkwaardig dat uw vrouw geen idee heeft hoe u met deze Tony in contact zou zijn gekomen (CGVS 20/14065, p.5). Gevraagd of Tony wel eens bij jullie thuis kwam om het vertrek uit India te bespreken, antwoordt zij "een of andere keer misschien wel" (CGVS 20/14065, p.5), wat toch bijzonder vaag is. Evenmin kan zij zeggen hoeveel er aan de smokkelaar zou zijn betaald. Alleszins is haar antwoord (2 tot 2,5 miljoen rupees, of een verschil van meer dan 6000 euro volgens de huidige wisselkoers) weinig precies, zeker voor mensen die het niet breed zouden hebben gehad: "We hadden nooit geld", zo verklaart uw vrouw immers (CGVS 20/14063, p.13). Voorts beweert u dat niet Tony maar één van zijn mannen jullie begeleidde tijdens de vliegtuigreis van Delhi naar Zürich. De man zou voor jullie hebben plaatsgenomen in het vliegtuig (CGVS 20/14063, p.11). Het relaas van uw vrouw wijkt evenwel sterk af van hetgeen u verklaart. Eerst stelt zij dat het deze Tony zelf was die met jullie meekwam en jullie tijdens de reis begeleidde (CGVS 20/14065, p.6, 7). Echter, geconfronteerd met uw bewering dat niet Tony maar één van zijn mensen jullie escorteerde, zegt uw vrouw plots dat ze niet weet of het Tony was

„ik heb hem niet gezien” (CGVS 20/14605, p.7). Zij zegt ook niet te weten waar in het vliegtuig de smokkelaar plaats nam: „Ik weet zelfs niet of hij meereisde”. Volgens haar is het ook mogelijk dat de smokkelaar jullie slechts tot de luchthaven van Delhi begeleidde, en dat de man die jullie in België bijstond een andere persoon was (CGVS 20/14065, p.9). Jullie tegenstrijdige en vage verklaringen over de zogezegde tussenkomst van Tony of een andere persoon tonen aan dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan jullie bewering dat deze hele onderneming in goede banen diende te worden geleid door een smokkelaar. Dit is opnieuw een aanwijzing dat de Indische paspoorten die jullie voor deze reis gebruikten authentieke documenten betreffen waarmee jullie na ontvangst van de visa zelfstandig naar Europa konden reizen. Bovendien mag worden verondersteld dat u en uw vrouw deze Indische paspoorten nog steeds in jullie bezit hebben. U beweert dan wel dat een smokkelaar jullie verplichtte deze documenten aan hem af te geven toen jullie een poging zouden hebben ondernomen met het vliegtuig naar het VK te reizen (CGVS 20/14063, p.9), echter wordt hierboven afdoende gemotiveerd waarom jullie de tussenkomst van een smokkelaar niet geloofwaardig hebben gemaakt. Het feit dat u heeft geweigerd deze paspoorten aan de asielinstanties voor te leggen, getuigt van een gebrek aan medewerking van uwentwege en toont onmiskenbaar aan dat u informatie achterhoudt. Dit is opnieuw een belangrijke aanwijzing dat jullie niet over de Afghaanse maar over de Indische nationaliteit beschikken.

Verder kon het CGVS vaststellen dat jullie misleidende verklaringen afleggen over jullie verblijf in Zwitserland en België voor het indienen van jullie asielaanvraag. Zo beweerde u bij de DVZ dat jullie na aankomst in Zürich een week in Zwitserland bleven: aanvankelijk in een hotel en vervolgens in een huis (verklaring DVZ, vraag 37). Uw relaas bij het CGVS luidt echter anders: u zegt nu dat jullie maar één nacht in Zwitserland bleven en daags nadien naar België reisden (CGVS 20/14063, p.10). Met dergelijke tegenstrijdige verklaringen maakt u een duidelijk zicht op uw doen en laten na aankomst in Europa onmogelijk. Dat jullie ervoor opteren de asielinstanties voor te liegen, blijkt ook als u en uw vrouw het hebben over jullie verblijf in België. U beweert dat een smokkelaar jullie gedurende vier of vijf maanden van de ene naar de andere plaats bracht, waarbij jullie steeds bleven hopen dat deze persoon jullie naar het VK zou brengen (CGVS 20/14063, p.10). U stelt op één plaats twee maanden te hebben gewoond, dan was u telkens „tien of vijftien dagen” op andere adressen. Gevraagd op hoeveel adressen u dan ondergedoken leefde, meent u dat het er vier of vijf waren (CGVS 20/14063, p.12). Dat is niet wat uw vrouw verklaart. Volgens haar verhuisden jullie onder begeleiding van de smokkelaar „één of twee keer” in die vier of vijf maanden, en verbleven jullie in „twee verschillende huizen” (CGVS 20/14065, p.7). Over het afscheid van de smokkelaar liepen jullie verklaringen overigens ook al uiteen. Uw vrouw beweert dat hij gestopt was met jullie op te zoeken in de woning. Vervolgens zou u besloten hebben het pand te verlaten, sprak u buiten mensen aan en kwam u zo te weten dat jullie „in België” waren (CGVS 20/14065, p.7, 8). Bij u klinkt dat helemaal anders. Volgens uw versie van de feiten bracht de smokkelaar jullie op een dag met zijn wagen naar een stad (waarvan u eerst merkwaardig genoeg beweert de naam niet te kennen, om vervolgens aan te geven dat het Brussel was), en liet hij jullie daar vervolgens achter (CGVS 20/14063, p.11, 12). Dat u om onduidelijke redenen weigert te verduidelijken waar en in welke omstandigheden jullie maandenlang in België (of elders) woonden, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid verder. Bovendien bevestigen jullie tegenstrijdige verklaringen dat van de tussenkomst van een smokkelaar geen sprake was.

Overigens is het zeer opmerkelijk dat jullie, die de Afghaanse nationaliteit zouden hebben en die in Afghanistan de dood zouden moeten vrezen (CGVS 20/14063, p.14, 15), dan geen aanstalten maakten om asiel te vragen in Zwitserland of in België. Tussen uw aankomst in Zürich op 10 oktober 2019 en het indienen van uw verzoek op 14 april 2020 liggen maar liefst zes maanden, een periode waarin u naar eigen zeggen een ondergedoken bestaan leefde, echter niet onder de door u beweerde omstandigheden, en liet u na de bescherming van de Zwitserse of Belgische autoriteiten in te roepen. Dit relateert jullie beweerde nood aan internationale bescherming in ernstige mate. Mochten jullie daadwerkelijk een repatriëring naar Afghanistan vrezen, dan zouden jullie ongetwijfeld onmiddellijk het nodige hebben gedaan om asiel te vragen en jullie verblijf in orde te stellen.

Dient voorts te worden opgemerkt dat u maar weinig affiniteit lijkt te hebben met de problemen van de sikhs in Afghanistan. Gevraagd met welke problemen de sikhs in Afghanistan worden geconfronteerd, heeft u het over een incident waarbij de leiders van de sikh-gemeenschap gedood werden. Echter kent u geen van die leiders bij naam (CGVS 20/14063, p.15), en meent u dat de taliban deze aanslag claimden terwijl u het wellicht heeft over een terreurdaad die door daesh werd opgeëist (zie info blauwe map). Voorts verwijst u slechts naar een aanslag op een sikh-tempel en de dood van een jong kind, zij het opnieuw in vage bewoordingen. Opmerkelijk is dat uw vrouw verwijst naar dezelfde aanslag op een tempel (of gurdwara) en de dood van een klein meisje, wat maakt dat jullie beperkte kennis ook nog eens ingestudeerd overkomt. Verder weet uw vrouw niets over dit incident, zij weet niet eens waar de sikh

tempel gelegen is (CGVS 20/14065, p.11). Uit jullie verklaringen blijkt een zeer matige interesse voor de situatie van de Afghaanse sikhs. Dat jullie intussen de Indische nationaliteit verkregen, zou daarvoor een verklaring kunnen bieden.

Het CGVS stelt verder vast dat u al in 1991 naar India verhuisde en daar tot 2019 altijd bent blijven wonen. U verbleef daar dus 28 jaar lang, maar legt geen documenten neer die zouden kunnen aantonen dat u in de jaren voor uw vertrek uit India nog steeds de Afghaanse nationaliteit had. Uit de verblijfsvergunning die u neerlegde, blijkt immers dat uw verblijf als Afghaans vluchteling een laatste keer verlengd werd in 2009, hetgeen u ook beaamde (CGVS 20/14063, p.13). Uw verklaringen daarvoor kunnen maar matig overtuigen. Zo stelt u dat de toestand van uw familie niet meer zo goed was om een verlenging van de vergunning aan te vragen: uw vader zou die visa altijd hebben geregeld toen hij nog leefde, u zou niet zoveel geld hebben gehad, men zou u ook slecht hebben behandeld (CGVS 20/14063, p.13). Het is evenwel weinig aannemelijk dat u, die later wel het initiatief zou hebben genomen om via een smokkelaar valse stukken te verkrijgen, er dan niet in zou zijn geslaagd uw verblijf en dat van uw gezins- en familieleden in orde te brengen. Bovendien verklaart uw vrouw dat men zonder geldige documenten niet kan huren (CGVS 20/14065, p.4) en niet naar school kan gaan (CGVS 20/14065, p.10). Zelf zegt u ook dat men 'visa' nodig heeft om te leven (CGVS 20/14063, p.13). In de door u geschetste context is het weinig geloofwaardig dat u dan zou hebben geopteerd voor een leven in de illegaliteit. Ook uw vrouw, die nochtans het belang van verblijfsdocumenten benadrukte, beweert dat zij zich nooit zou hebben laten registreren door de Indische autoriteiten en dus nooit een verblijfsvisum bekam. "We hadden nooit geld", zo verklaart zij (CGVS 20/14065, p.13), wat geenszins kan overtuigen temeer jullie beiden werkten. Bovendien zegt zij ook nooit naar het overheidskantoor te zijn geweest dat visa uitreikt (ze noemen het ITO "denk ik" (CGVS 20/14065, p.13)), wat maar moeilijk te rijmen valt met het belang dat zij verblijfsdocumenten toedicht.

Verder gevraagd waarom u nooit een procedure tot het verwerven van de Indische nationaliteit zou hebben opgestart, zegt u dat zoiets moeilijk is, daar de aanvrager dan 50 000 of 100 000 rupees zou moeten betalen "per nationaliteit" (CGVS 20/14063, p.14). Echter ziet het CGVS niet in waarom dat dan een onmogelijke zaak zou zijn geweest voor u, temeer u voor het vertrek uit India 2,5 miljoen rupees zou hebben ingezameld (CGVS 20/14063, p.7). Hieruit blijkt dat het voor u en uw vrouw zeker geen onmogelijke zaak kan zijn geweest om deze procedure op te starten en tot een goed einde te brengen.

De bevinding dat jullie geen geloofwaardige verklaringen afleggen over tal van zaken, sterkt de vaststelling dat jullie geen zicht willen bieden op jullie actuele nationaliteit. Doordat jullie geen zicht bieden op cruciale elementen lijkt het er eerder op dat u in India een reëel verblijfsalternatief ontwikkelde of mogelijk zelfs de Indische nationaliteit verwierf. Er werd nochtans aan het begin van het onderhoud beklemtoond dat het jullie plicht is om duidelijkheid te bieden op jullie werkelijke achtergrond en leefsituatie vooraleer jullie naar België kwamen.

Door bewust de ware toedracht aangaande aspecten die de kern van jullie asielrelaas raken te verzwijgen, maken jullie bijgevolg niet aannemelijk dat jullie daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming.

Dat daar geen sprake van lijkt, kan overigens ook worden opgemaakt uit het feit dat jullie zelfs over de problemen in India duidelijk bedrieglijke verklaringen afleggen. Zo meent uw vrouw dat de schuldeisers enkele keren, of twee of drie keer (wat op zich al weinig precies lijkt), naar het salon kwamen waar zij werkte (CGVS 20/14065, p.4), terwijl u het over een eenmalig bezoek heeft (CGVS 20/14063, p.7). Als het CGVS uw vrouw vraagt hoeveel de in te lossen schuld bedroeg, meent zij eerst dat het 2 miljoen rupees was, en in tweede instantie heeft zij het over 1 miljoen (CGVS 20/14065, p.4). Dat zij zich hierin in eerste instantie zou vergissen, is merkwaardig. Hoewel de bedreigingen acht jaar zouden hebben aangesleept, kent zij voorts geen namen van schuldeisers (CGVS 20/14065, p.4, 10), noch weet zij of u er ooit in slaagde een deel van de schuld terug te betalen (CGVS 20/14065, p.10). Nochtans, als jullie werkelijk over dergelijke druk van schuldeisers door het leven zouden zijn gegaan, dan mag worden verwacht dat jullie dergelijke zaken met elkaar bespraken. Verder verklaart u dat deze personen twee keer naar jullie huis kwamen, "ze hebben ons geslagen", de mensen uit de buurt kwamen tussen "om ons te redden" (CGVS 20/14063, p.7). Nochtans heeft uw vrouw daar geen weet van: volgens haar verklaringen zou u 1 of 2 keer fysiek zijn aangevallen, waarbij zij het heeft over "een klein vechtpartijtje" (CGVS, p.10), maar maakt zij geen melding van geweld waarvan ze zelf het slachtoffer zou zijn geworden. Dat uw gezin acht jaar lang zou zijn bedreigd, onder meer met de ontvoering van uw kinderen, maar dat er behalve "een klein vechtpartijtje" geen sprake zou zijn van enige andere vorm van fysiek geweld, is

opnieuw niet geloofwaardig, zeker gezien het nietsontziende karakter dat u deze personen toedicht (CGVS 20/14063, p.7).

Gezien bovenstaand geheel van vaststellingen kan de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus jullie toegekend worden.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's van u, uw moeder en uw broer, alsook de registratieboekjes van uzelf en uw ouders, tonen aan dat jullie uit Afghanistan afkomstig zijn, in 1990 naar India verhuisden en tot 2009 in het bezit waren van verblijfsvisa. De huwelijksakte en de foto van uw huwelijk bevestigen dat jullie (in 2007) zijn getrouwd, maar zeggen niets over jullie verblijfsstatus in India of nationaliteit. Dezelfde opmerking geldt voor de drie geboortecertificaten. Deze kunnen de naam, geboortedatum en geboorteplaats van uw kinderen bevestigen maar zeggen niets over de (huidige) nationaliteit van uw kinderen.

Het CGVS stelt verder vast dat u op 4 juli 2022 nog "enkele verduidelijkingen" aan het CGVS heeft overgemaakt. In de e-mail van uw advocaat wordt vooreerst aangegeven dat uw vrouw drie keer werd aangevallen in India en uzelf één keer. Dat dit niet in lijn is met wat u tijdens het gehoor heeft verklaard, is opmerkelijk. Verder geeft uw advocaat aan dat jullie met het vliegtuig naar Zweden reisden, daar 10 dagen bleven en vervolgens per vliegtuig naar België kwamen. Nochtans verklaarde u tijdens uw onderhoud bij het CGVS duidelijk het vliegtuig naar Zwitserland te hebben genomen, om dan de volgende dag met de trein naar België te zijn gekomen (CGVS 20/14063, p.10). Dergelijke steeds wisselende verklaringen bevestigen het bedrieglijke karakter van jullie relaas. Wat tot slot betreft de opmerking dat uw vrouw bang is, stress ervaart en daardoor niet altijd accurate verklaringen zou hebben afgelegd, merkt het CGVS op dat een zekere mate van angst of stress een verzoeker om internationale bescherming er niet van weerhoudt om eerlijke verklaringen af te leggen. Dat jullie niet hebben voldaan aan deze medewerkingsplicht, kan op eenvoudige wijze uit bovenstaande argumentatie worden afgeleid.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw vrouw (...) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Jalalabad. U bent een sikh. U woonde niet lang in Afghanistan. Er woedde een burgeroorlog waarin uw beide ouders het leven lieten. U was vier of vijf jaar oud toen u met uw oom (...) Afghanistan verliet en naar India verhuisde. U verbleef altijd in Delhi, zij het op verschillende adressen, en had nooit een verblijfsdocument. U groeide op in eerder armoedige omstandigheden en kreeg de kans niet om naar school te gaan. Uw oom regelde een huwelijk met (...). Hij is net als u in Afghanistan geboren, maar verhuisde ook al op zeer jonge leeftijd naar India. Jullie hebben intussen drie kinderen, allen in Delhi geboren.

Uw schoonvader maakte veel schulden, onder meer om verblijfsvisa voor zijn gezin te bekostigen. Na zijn dood in 2011 kwamen zijn schuldeisers bij uw echtgenoot aankloppen. Uw man had echter nauwelijks geld over om voor zijn eigen gezin te zorgen en kon deze schulden niet terugbetalen. Dat leidde dan weer tot bedreigingen, waarbij ook u enkele keren werd benaderd in het schoonheidssalon waar u tewerkgesteld was en uw kinderen (die zij dreigden te ontvoeren) niet zouden worden ontzien. Omdat uw man in de onmogelijkheid verkeerde de schuld van zijn vader in te lossen, vreesde hij voor jullie leven.

Een gebrek aan financiën was overigens ook de reden waarom uw man, die tot dan altijd een legaal verblijf had in India, na het overlijden van zijn vader niet langer in het bezit was van een verblijfsvisum. Ook u en de kinderen hadden dus geen verblijfsdocumenten. Dit illegaal verblijf, de discriminatie van Afghaanse sikhs, de vele verkrachtingen in India en de steeds erger wordende bedreigingen vanwege jullie schuldeisers, aan wie ongeveer 1 miljoen rupees zou moeten worden betaald, dwongen u en uw

gezin tot een vertrek uit het land. Al in 2014 regelde een smokkelaar Indische paspoorten voor u, uw man en de kinderen.

In 2019 slaagden jullie er in een Zwitsers visum te verkrijgen. Daarvoor waren jullie naar een visumkantoor gegaan waar jullie vingerafdrukken en een foto werden genomen. Op 10 oktober 2019, twintig dagen na ontvangst van het visum, namen jullie het vliegtuig van Delhi naar Zürich. Tijdens deze reis werden jullie bijgestaan door een smokkelaar. Na aankomst in Zürich kwamen jullie met de trein naar België, om van hieruit pogingen te ondernemen om naar het Verenigd Koninkrijk verder te reizen. Deze pogingen, waaronder één vanop een luchthaven in België en met valse paspoorten, mislukte. U en uw gezin verbleven al die tijd op twee verschillende adressen. Gedurende vier of vijf maanden leefden jullie zo ondergedoken. Toen de smokkelaar zich niet meer liet zien, verliet uw man het pand waar jullie verbleven en sprak hij op straat mensen aan. Zij zeiden dat jullie in België waren en raadden jullie aan asiel te vragen. Op 14 april 2020 hebben jullie dan een verzoek om internationale bescherming ingediend.

U verklaart niet terug te kunnen naar India, waar u geen documenten of Indische nationaliteit kreeg en door schuldeisers werd belaagd. Evenmin kan u terugkeren naar Afghanistan, waar de sikh gemeenschap wordt aangevallen en gediscrimineerd.

Ter staving van uw verzoek legden u en uw man volgende documenten neer: de taskara (Afghaans identiteitsdocument) van uw man, de taskara van uw schoonmoeder, de taskara van uw schoonbroer, uw huwelijkscertificaat, een foto van uw huwelijk, de Indiase verblijfsvergunning van uw man, de registratieboekjes van uw schoonmoeder en van uw schoonvader, de geboortecertificaten van uw drie kinderen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na studie van alle elementen in uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat uw asielmotieven volledig samenvallen met de motieven die uw echtgenoot (...) verklaarde. In zijn beslissing, die hieronder hernomen wordt, werd overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Derhalve moet u eveneens beide vormen van internationale bescherming geweigerd worden.

Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw huidige nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en uw verblijfsrecht aldaar, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit en nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke huidige nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft ten

opzichte waarvan onderzocht zal worden of hij of zij een werkelijke nood aan internationale bescherming heeft. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, dient te worden besloten dat de beschermingsnood niet aangetoond wordt. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

In casu heeft u het niet aannemelijk gemaakt de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Vooreerst moet erop gewezen worden dat u zich voor uw reis van India naar België van een Indisch paspoort heeft bediend (CGVS 20/14063, p.6), en dat uit niets blijkt dat dit een vals document zou zijn. Immers stemmen de in het paspoort vermelde gegevens overeen met uw werkelijke identiteit. U bevestigt dat het paspoort op uw naam staat, dat dit document uw correcte geboortedatum vermeldt en dat de foto die erin werd aangebracht de uwe is (CGVS, 20/14063, p.5). Uw vrouw reisde eveneens met een Indisch paspoort, net als u onder haar eigen naam (...), en ook jullie kinderen (...), (...) en (...) waren in het bezit van een Indisch paspoort op hun naam (zie informatie blauwe map). U verklaart verder dat jullie met deze paspoorten, die al in 2014 werden afgeleverd, een visum verkregen (CGVS 20/14063, p.6). Daartoe ging u zelf naar het visumkantoor, samen met uw vrouw en kinderen, in het bezit van jullie Indische paspoorten, om daar bij de Zwitserse autoriteiten de nodige formaliteiten te verrichten (CGVS 20/14063, p.6, 7). De vaststelling dat jullie er met deze Indische paspoorten in slaagden een visum voor Zwitserland te regelen, doet eveneens vermoeden dat het authentieke, geloofwaardige documenten betreft. Bovendien mag worden verondersteld dat men niet zomaar een visum uitreikt aan elke burger van India die naar Zwitserland wenst te reizen, en heeft u ongetwijfeld meer stukken neergelegd om uw aanvraag te staven. Dat u beweert dat u enkel vingerafdrukken gaf en niemand een vraag zou hebben gesteld (CGVS 20/14063, p.6), is alleszins niet aannemelijk. Aan uw vrouw gevraagd wat jullie in het visumkantoor moesten doen, antwoordt zij dat zij het niet weet, zich niets kan herinneren, en dat zij ook niets gedaan heeft (CGVS 20/14065, p.6). Dergelijk ontwijkend relaas ondermijnt jullie algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Jullie zogezegde onwetendheid brengen jullie telkens opnieuw in verband met de tussenkomst van een smokkelaar, Tony genaamd, die bij het verkrijgen van de paspoorten en de visa een belangrijke rol zou hebben gespeeld. U beweert dat hij de paspoorten liet maken, hij zou hebben getoond waar u visa moest vragen, hij zou u op de hoogte hebben gebracht van de uitkomst van een eerdere visumaanvraag (bij de autoriteiten van het VK), en hij zou in 2019 jullie Zwitserse visa hebben geregeld (CGVS 20/14063, p.6). Dient evenwel te worden opgemerkt dat jullie de betrokkenheid van deze Tony allesbehalve geloofwaardig konden maken. Zo is het merkwaardig dat uw vrouw geen idee heeft hoe u met deze Tony in contact zou zijn gekomen (CGVS 20/14065, p.5). Gevraagd of Tony wel eens bij jullie thuis kwam om het vertrek uit India te bespreken, antwoordt zij "een of andere keer misschien wel" (CGVS 20/14065, p.5), wat toch bijzonder vaag is. Evenmin kan zij zeggen hoeveel er aan de smokkelaar zou zijn betaald. Alleszins is haar antwoord (2 tot 2,5 miljoen rupees, of een verschil van meer dan 6000 euro volgens de huidige wisselkoers) weinig precies, zeker voor mensen die het niet breed zouden hebben gehad: "We hadden nooit geld", zo verklaart uw vrouw immers (CGVS 20/14063, p.13). Voorts beweert u dat niet Tony maar één van zijn mannen jullie begeleidde tijdens de vliegtuigreis van Delhi naar Zürich. De man zou voor jullie hebben plaatsgenomen in het vliegtuig (CGVS 20/14063, p.11). Het relaas van uw vrouw wijkt evenwel sterk af van hetgeen u verklaart. Eerst stelt zij dat het deze Tony zelf was die met jullie meekwam en jullie tijdens de reis begeleidde (CGVS 20/14065, p.6, 7). Echter, geconfronteerd met uw bewering dat niet Tony maar één van zijn mensen jullie escorteerde, zegt uw vrouw plots dat ze niet weet of het Tony was, "ik heb hem niet gezien" (CGVS 20/14065, p.7). Zij zegt ook niet te weten waar in het vliegtuig de smokkelaar plaats nam: "Ik weet zelfs niet of hij meereisde". Volgens haar is het ook mogelijk dat de smokkelaar jullie slechts tot de luchthaven van Delhi begeleidde, en dat de man die jullie in België bijstond een andere persoon was (CGVS 20/14065, p.9). Jullie tegenstrijdige en vage verklaringen over de zogezegde tussenkomst van Tony of een andere persoon tonen aan dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan jullie bewering dat deze hele onderneming in goede banen diende te worden geleid door een smokkelaar. Dit is opnieuw een aanwijzing dat de Indische paspoorten die jullie voor deze reis gebruikten authentieke documenten betreffen waarmee jullie na ontvangst van de visa zelfstandig naar Europa konden reizen. Bovendien mag worden verondersteld dat u en uw vrouw deze Indische paspoorten nog steeds in jullie bezit hebben. U beweert dan wel dat een smokkelaar jullie verplichtte deze documenten aan hem af te geven toen jullie een poging zouden hebben ondernomen met het vliegtuig naar het VK te reizen (CGVS 20/14063, p.9), echter wordt hierboven afdoende gemotiveerd waarom jullie de tussenkomst van een smokkelaar niet geloofwaardig hebben gemaakt. Het feit dat u heeft geweigerd deze

paspoorten aan de asielinstanties voor te leggen, getuigt van een gebrek aan medewerking van uwentwege en toont onmiskenbaar aan dat u informatie achterhoudt. Dit is opnieuw een belangrijke aanwijzing dat jullie niet over de Afghaanse maar over de Indische nationaliteit beschikken.

Verder kon het CGVS vaststellen dat jullie misleidende verklaringen afleggen over jullie verblijf in Zwitserland en België voor het indienen van jullie asielaanvraag. Zo beweerde u bij de DVZ dat jullie na aankomst in Zürich een week in Zwitserland bleven: aanvankelijk in een hotel en vervolgens in een huis (verklaring DVZ, vraag 37). Uw relaas bij het CGVS luidt echter anders: u zegt nu dat jullie maar één nacht in Zwitserland bleven en daags nadien naar België reisden (CGVS 20/14063, p.10). Met dergelijke tegenstrijdige verklaringen maakt u een duidelijk zicht op uw doen en laten na aankomst in Europa onmogelijk. Dat jullie ervoor opteren de asielinstanties voor te liegen, blijkt ook als u en uw vrouw het hebben over jullie verblijf in België. U beweert dat een smokkelaar jullie gedurende vier of vijf maanden van de ene naar de andere plaats bracht, waarbij jullie steeds bleven hopen dat deze persoon jullie naar het VK zou brengen (CGVS 20/14063, p.10). U stelt op één plaats twee maanden te hebben gewoond, dan was u telkens "tien of vijftien dagen" op andere adressen. Gevraagd op hoeveel adressen u dan ondergedoken leefde, meent u dat het er vier of vijf waren (CGVS 20/14063, p.12). Dat is niet wat uw vrouw verklaart. Volgens haar verhuisden jullie onder begeleiding van de smokkelaar "één of twee keer" in die vier of vijf maanden, en verbleven jullie in "twee verschillende huizen" (CGVS 20/14065, p.7). Over het afscheid van de smokkelaar liepen jullie verklaringen overigens ook al uiteen. Uw vrouw beweert dat hij gestopt was met jullie op te zoeken in de woning. Vervolgens zou u besloten hebben het pand te verlaten, sprak u buiten mensen aan en kwam u zo te weten dat jullie "in België" waren (CGVS 20/14065, p.7, 8). Bij u klinkt dat helemaal anders. Volgens uw versie van de feiten bracht de smokkelaar jullie op een dag met zijn wagen naar een stad (waarvan u eerst merkwaardig genoeg beweert de naam niet te kennen, om vervolgens aan te geven dat het Brussel was), en liet hij jullie daar vervolgens achter (CGVS 20/14063, p.11, 12). Dat u om onduidelijke redenen weigert te verduidelijken waar en in welke omstandigheden jullie maandenlang in België (of elders) woonden, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid verder. Bovendien bevestigen jullie tegenstrijdige verklaringen dat van de tussenkomst van een smokkelaar geen sprake was.

Overigens is het zeer opmerkelijk dat jullie, die de Afghaanse nationaliteit zouden hebben en die in Afghanistan de dood zouden moeten vrezen (CGVS 20/14063, p.14, 15), dan geen aanstalten maakten om asiel te vragen in Zwitserland of in België. Tussen uw aankomst in Zürich op 10 oktober 2019 en het indienen van uw verzoek op 14 april 2020 liggen maar liefst zes maanden, een periode waarin u naar eigen zeggen een ondergedoken bestaan leefde, echter niet onder de door u beweerde omstandigheden, en liet u na de bescherming van de Zwitserse of Belgische autoriteiten in te roepen. Dit relateert jullie beweerde nood aan internationale bescherming in ernstige mate. Mochten jullie daadwerkelijk een repatriëring naar Afghanistan vrezen, dan zouden jullie ongetwijfeld onmiddellijk het nodige hebben gedaan om asiel te vragen en jullie verblijf in orde te stellen.

Dient voorts te worden opgemerkt dat u maar weinig affiniteit lijkt te hebben met de problemen van de sikhs in Afghanistan. Gevraagd met welke problemen de sikhs in Afghanistan worden geconfronteerd, heeft u het over een incident waarbij de leiders van de sikh-gemeenschap gedood werden. Echter kent u geen van die leiders bij naam (CGVS 20/14063, p.15), en meent u dat de taliban deze aanslag claimden terwijl u het wellicht heeft over een terreurdaad die door daesh werd opgeëist (zie info blauwe map). Voorts verwijst u slechts naar een aanslag op een sikh-tempel en de dood van een jong kind, zij het opnieuw in vage bewoordingen. Opmerkelijk is dat uw vrouw verwijst naar dezelfde aanslag op een tempel (of gurdwara) en de dood van een klein meisje, wat maakt dat jullie beperkte kennis ook nog eens ingestudeerd overkomt. Verder weet uw vrouw niets over dit incident, zij weet niet eens waar de sikh tempel gelegen is (CGVS 20/14065, p.11). Uit jullie verklaringen blijkt een zeer matige interesse voor de situatie van de Afghaanse sikhs. Dat jullie intussen de Indische nationaliteit verkregen, zou daarvoor een verklaring kunnen bieden.

Het CGVS stelt verder vast dat u al in 1991 naar India verhuisde en daar tot 2019 altijd bent blijven wonen. U verbleef daar dus 28 jaar lang, maar legt geen documenten neer die zouden kunnen aantonen dat u in de jaren voor uw vertrek uit India nog steeds de Afghaanse nationaliteit had. Uit de verblijfsvergunning die u neerlegde, blijkt immers dat uw verblijf als Afghaans vluchteling een laatste keer verlengd werd in 2009, hetgeen u ook beaamde (CGVS 20/14063, p.13). Uw verklaringen daarvoor kunnen maar matig overtuigen. Zo stelt u dat de toestand van uw familie niet meer zo goed was om een verlenging van de vergunning aan te vragen: uw vader zou die visa altijd hebben geregeld toen hij nog leefde, u zou niet zoveel geld hebben gehad, men zou u ook slecht hebben behandeld (CGVS 20/14063, p.13). Het is evenwel weinig aannemelijk dat u, die later wel het initiatief zou hebben genomen om via een smokkelaar

valse stukken te verkrijgen, er dan niet in zou zijn geslaagd uw verblijf en dat van uw gezins- en familieleden in orde te brengen. Bovendien verklaart uw vrouw dat men zonder geldige documenten niet kan huren (CGVS 20/14065, p.4) en niet naar school kan gaan (CGVS 20/14065, p.10). Zelf zegt u ook dat men 'visa' nodig heeft om te leven (CGVS 20/14063, p.13). In de door u geschetste context is het weinig geloofwaardig dat u dan zou hebben geopteerd voor een leven in de illegaliteit. Ook uw vrouw, die nochtans het belang van verblijfsdocumenten benadrukte, beweert dat zij zich nooit zou hebben laten registreren door de Indische autoriteiten en dus nooit een verblijfsvisum bekam. "We hadden nooit geld", zo verklaart zij (CGVS 20/14065, p.13), wat geenszins kan overtuigen temeer jullie beiden werkten. Bovendien zegt zij ook nooit naar het overheidskantoor te zijn geweest dat visa uitreikt (ze noemen het ITO "denk ik" (CGVS 20/14065, p.13)), wat maar moeilijk te rijmen valt met het belang dat zij verblijfsdocumenten toedicht.

Verder gevraagd waarom u nooit een procedure tot het verwerven van de Indische nationaliteit zou hebben opgestart, zegt u dat zoiets moeilijk is, daar de aanvrager dan 50 000 of 100 000 rupees zou moeten betalen "per nationaliteit" (CGVS 20/14063, p.14). Echter ziet het CGVS niet in waarom dat dan een onmogelijke zaak zou zijn geweest voor u, temeer u voor het vertrek uit India 2,5 miljoen rupees zou hebben ingezameld (CGVS 20/14063, p.7). Hieruit blijkt dat het voor u en uw vrouw zeker geen onmogelijke zaak kan zijn geweest om deze procedure op te starten en tot een goed einde te brengen.

De bevinding dat jullie geen geloofwaardige verklaringen afleggen over tal van zaken, sterkt de vaststelling dat jullie geen zicht willen bieden op jullie actuele nationaliteit. Doordat jullie geen zicht bieden op cruciale elementen lijkt het er eerder op dat u in India een reëel verblijfsalternatief ontwikkelde of mogelijk zelfs de Indische nationaliteit verwierf. Er werd nochtans aan het begin van het onderhoud beklemtoond dat het jullie plicht is om duidelijkheid te bieden op jullie werkelijke achtergrond en leefsituatie vooraleer jullie naar België kwamen.

Door bewust de ware toedracht aangaande aspecten die de kern van jullie asielrelaas raken te verzwijgen, maken jullie bijgevolg niet aannemelijk dat jullie daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming.

Dat daar geen sprake van lijkt, kan overigens ook worden opgemaakt uit het feit dat jullie zelfs over de problemen in India duidelijk bedrieglijke verklaringen afleggen. Zo meent uw vrouw dat de schuldeisers enkele keren, of twee of drie keer (wat op zich al weinig precies lijkt), naar het salon kwamen waar zij werkte (CGVS 20/14065, p.4), terwijl u het over een eenmalig bezoek heeft (CGVS 20/14063, p.7). Als het CGVS uw vrouw vraagt hoeveel de in te lossen schuld bedroeg, meent zij eerst dat het 2 miljoen rupees was, en in tweede instantie heeft zij het over 1 miljoen (CGVS 20/14065, p.4). Dat zij zich hierin in eerste instantie zou vergissen, is merkwaardig. Hoewel de bedreigingen acht jaar zouden hebben aangesleept, kent zij voorts geen namen van schuldeisers (CGVS 20/14065, p.4, 10), noch weet zij of u er ooit in slaagde een deel van de schuld terug te betalen (CGVS 20/14065, p.10). Nochtans, als jullie werkelijk over dergelijke druk van schuldeisers door het leven zouden zijn gegaan, dan mag worden verwacht dat jullie dergelijke zaken met elkaar bespraken. Verder verklaart u dat deze personen twee keer naar jullie huis kwamen, "ze hebben ons geslagen", de mensen uit de buurt kwamen tussen "om ons te redden" (CGVS 20/14063, p.7). Nochtans heeft uw vrouw daar geen weet van: volgens haar verklaringen zou u 1 of 2 keer fysiek zijn aangevallen, waarbij zij het heeft over "een klein vechtpartijtje" (CGVS, p.10), maar maakt zij geen melding van geweld waarvan ze zelf het slachtoffer zou zijn geworden. Dat uw gezin acht jaar lang zou zijn bedreigd, onder meer met de ontvoering van uw kinderen, maar dat er behalve "een klein vechtpartijtje" geen sprake zou zijn van enige andere vorm van fysiek geweld, is opnieuw niet geloofwaardig, zeker gezien het nietsontziende karakter dat u deze personen toedicht (CGVS 20/14063, p.7).

Gezien bovenstaand geheel van vaststellingen kan de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus jullie toegekend worden.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's van u, uw moeder en uw broer, alsook de registratieboekjes van uzelf en uw ouders, tonen aan dat jullie uit Afghanistan afkomstig zijn, in 1990 naar India verhuisden en tot 2009 in het bezit waren van verblijfsvisa. De huwelijksakte en de foto van uw huwelijk bevestigen dat jullie (in 2007) zijn getrouwd, maar zeggen niets over jullie verblijfsstatus in India of nationaliteit. Dezelfde opmerking geldt voor de drie geboortecertificaten. Deze kunnen de naam, geboortedatum en geboorteplaats van uw kinderen bevestigen maar zeggen niets over de (huidige) nationaliteit van uw kinderen.

Het CGVS stelt verder vast dat u op 4 juli 2022 nog "enkele verduidelijkingen" aan het CGVS heeft overgemaakt. In de e-mail van uw advocaat wordt vooreerst aangegeven dat uw vrouw drie keer werd aangevallen in India en uzelf één keer. Dat dit niet in lijn is met wat u tijdens het gehoor heeft verklaard, is opmerkelijk. Verder geeft uw advocaat aan dat jullie met het vliegtuig naar Zweden reisden, daar 10 dagen bleven en vervolgens per vliegtuig naar België kwamen. Nochtans verklaarde u tijdens uw onderhoud bij het CGVS duidelijk het vliegtuig naar Zwitserland te hebben genomen, om dan de volgende dag met de trein naar België te zijn gekomen (CGVS 20/14063, p.10). Dergelijke steeds wisselende verklaringen bevestigen het bedrieglijke karakter van jullie relaas. Wat tot slot betreft de opmerking dat uw vrouw bang is, stress ervaart en daardoor niet altijd accurate verklaringen zou hebben afgelegd, merkt het CGVS op dat een zekere mate van angst of stress een verzoeker om internationale bescherming er niet van weerhoudt om eerlijke verklaringen af te leggen. Dat jullie niet hebben voldaan aan deze medewerkingsplicht, kan op eenvoudige wijze uit bovenstaande argumentatie worden afgeleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van artikel 1, (2) A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekers evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw huidige nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf en uw verblijfsrecht aldaar, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit en nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke huidige nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft ten opzichte waarvan onderzocht zal worden of hij of zij een werkelijke nood aan internationale bescherming heeft. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, dient te worden besloten dat de beschermingsnood niet aangetoond

wordt. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

In casu heeft u het niet aannemelijk gemaakt de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Vooreerst moet erop gewezen worden dat u zich voor uw reis van India naar België van een Indisch paspoort heeft bediend (CGVS 20/14063, p.6), en dat uit niets blijkt dat dit een vals document zou zijn. Immers stemmen de in het paspoort vermelde gegevens overeen met uw werkelijke identiteit. U bevestigt dat het paspoort op uw naam staat, dat dit document uw correcte geboortedatum vermeldt en dat de foto die erin werd aangebracht de uwe is (CGVS, 20/14063, p.5). Uw vrouw reisde eveneens met een Indisch paspoort, net als u onder haar eigen naam (...), en ook jullie kinderen (...), (...) en (...) waren in het bezit van een Indisch paspoort op hun naam (zie informatie blauwe map). U verklaart verder dat jullie met deze paspoorten, die al in 2014 werden afgeleverd, een visum verkregen (CGVS 20/14063, p.6). Daartoe ging u zelf naar het visumkantoor, samen met uw vrouw en kinderen, in het bezit van jullie Indische paspoorten, om daar bij de Zwitserse autoriteiten de nodige formaliteiten te verrichten (CGVS 20/14063, p.6, 7). De vaststelling dat jullie er met deze Indische paspoorten in slaagden een visum voor Zwitserland te regelen, doet eveneens vermoeden dat het authentieke, geloofwaardige documenten betreft. Bovendien mag worden verondersteld dat men niet zomaar een visum uitreikt aan elke burger van India die naar Zwitserland wenst te reizen, en heeft u ongetwijfeld meer stukken neergelegd om uw aanvraag te staven. Dat u beweert dat u enkel vingerafdrukken gaf en niemand een vraag zou hebben gesteld (CGVS 20/14063, p.6), is alleszins niet aannemelijk. Aan uw vrouw gevraagd wat jullie in het visumkantoor moesten doen, antwoordt zij dat zij het niet weet, zich niets kan herinneren, en dat zij ook niets gedaan heeft (CGVS 20/14065, p.6). Dergelijk ontwijkend relaas ondermijnt jullie algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Jullie zogezegde onwetendheid brengen jullie telkens opnieuw in verband met de tussenkomst van een smokkelaar, Tony genaamd, die bij het verkrijgen van de paspoorten en de visa een belangrijke rol zou hebben gespeeld. U beweert dat hij de paspoorten liet maken, hij zou hebben getoond waar u visa moest vragen, hij zou u op de hoogte hebben gebracht van de uitkomst van een eerdere visumaanvraag (bij de autoriteiten van het VK), en hij zou in 2019 jullie Zwitserse visa hebben geregeld (CGVS 20/14063, p.6). Dient evenwel te worden opgemerkt dat jullie de betrokkenheid van deze Tony allesbehalve geloofwaardig konden maken. Zo is het merkwaardig dat uw vrouw geen idee heeft hoe u met deze Tony in contact zou zijn gekomen (CGVS 20/14065, p.5). Gevraagd of Tony wel eens bij jullie thuis kwam om het vertrek uit India te bespreken, antwoordt zij "een of andere keer misschien wel" (CGVS 20/14065, p.5), wat toch bijzonder vaag is. Evenmin kan zij zeggen hoeveel er aan de smokkelaar zou zijn betaald. Alleszins is haar antwoord (2 tot 2,5 miljoen rupees, of een verschil van meer dan 6000 euro volgens de huidige wisselkoers) weinig precies, zeker voor mensen die het niet breed zouden hebben gehad: "We hadden nooit geld", zo verklaart uw vrouw immers (CGVS 20/14063, p.13). Voorts beweert u dat niet Tony maar één van zijn mannen jullie begeleidde tijdens de vliegtuigreis van Delhi naar Zürich. De man zou voor jullie hebben plaatsgenomen in het vliegtuig (CGVS 20/14063, p.11). Het relaas van uw vrouw wijkt evenwel sterk af van hetgeen u verklaart. Eerst stelt zij dat het deze Tony zelf was die met jullie meekwam en jullie tijdens de reis begeleidde (CGVS 20/14065, p.6, 7). Echter, geconfronteerd met uw bewering dat niet Tony maar één van zijn mensen jullie escorteerde, zegt uw vrouw plots dat ze niet weet of het Tony was, "ik heb hem niet gezien" (CGVS 20/14065, p.7). Zij zegt ook niet te weten waar in het vliegtuig de smokkelaar plaats nam: "Ik weet zelfs niet of hij meereisde". Volgens haar is het ook mogelijk dat de smokkelaar jullie slechts tot de luchthaven van Delhi begeleidde, en dat de man die jullie in België bijstond een andere persoon was (CGVS 20/14065, p.9). Jullie tegenstrijdige en vage verklaringen over de zogezegde tussenkomst van Tony of een andere persoon tonen aan dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan jullie bewering dat deze hele onderneming in goede banen diende te worden geleid door een smokkelaar. Dit is opnieuw een aanwijzing dat de Indische paspoorten die jullie voor deze reis gebruikten authentieke documenten betreffen waarmee jullie na ontvangst van de visa zelfstandig naar Europa konden reizen. Bovendien mag worden verondersteld dat u en uw vrouw deze Indische paspoorten nog steeds in jullie bezit hebben. U beweert dan wel dat een smokkelaar jullie verplichtte deze documenten aan hem af te geven toen jullie een poging zouden hebben ondernomen met het vliegtuig naar het VK te reizen (CGVS 20/14063, p.9), echter wordt hierboven afdoende gemotiveerd waarom jullie de tussenkomst van een smokkelaar niet geloofwaardig hebben gemaakt. Het feit dat u heeft geweigerd deze paspoorten aan de asiinstanties voor te leggen, getuigt van een gebrek aan medewerking van

uwentwege en toont onmiskenbaar aan dat u informatie achterhoudt. Dit is opnieuw een belangrijke aanwijzing dat jullie niet over de Afghaanse maar over de Indische nationaliteit beschikken.

Verder kon het CGVS vaststellen dat jullie misleidende verklaringen afleggen over jullie verblijf in Zwitserland en België voor het indienen van jullie asielaanvraag. Zo beweerde u bij de DVZ dat jullie na aankomst in Zürich een week in Zwitserland bleven: aanvankelijk in een hotel en vervolgens in een huis (verklaring DVZ, vraag 37). Uw relaas bij het CGVS luidt echter anders: u zegt nu dat jullie maar één nacht in Zwitserland bleven en daags nadien naar België reisden (CGVS 20/14063, p.10). Met dergelijke tegenstrijdige verklaringen maakt u een duidelijk zicht op uw doen en laten na aankomst in Europa onmogelijk. Dat jullie ervoor opteren de asielinstanties voor te liegen, blijkt ook als u en uw vrouw het hebben over jullie verblijf in België. U beweert dat een smokkelaar jullie gedurende vier of vijf maanden van de ene naar de andere plaats bracht, waarbij jullie steeds bleven hopen dat deze persoon jullie naar het VK zou brengen (CGVS 20/14063, p.10). U stelt op één plaats twee maanden te hebben gewoond, dan was u telkens "tien of vijftien dagen" op andere adressen. Gevraagd op hoeveel adressen u dan ondergedoken leefde, meent u dat het er vier of vijf waren (CGVS 20/14063, p.12). Dat is niet wat uw vrouw verklaart. Volgens haar verhuisden jullie onder begeleiding van de smokkelaar "één of twee keer" in die vier of vijf maanden, en verbleven jullie in "twee verschillende huizen" (CGVS 20/14065, p.7). Over het afscheid van de smokkelaar liepen jullie verklaringen overigens ook al uiteen. Uw vrouw beweert dat hij gestopt was met jullie op te zoeken in de woning. Vervolgens zou u besloten hebben het pand te verlaten, sprak u buiten mensen aan en kwam u zo te weten dat jullie "in België" waren (CGVS 20/14065, p.7, 8). Bij u klinkt dat helemaal anders. Volgens uw versie van de feiten bracht de smokkelaar jullie op een dag met zijn wagen naar een stad (waarvan u eerst merkwaardig genoeg beweert de naam niet te kennen, om vervolgens aan te geven dat het Brussel was), en liet hij jullie daar vervolgens achter (CGVS 20/14063, p.11, 12). Dat u om onduidelijke redenen weigert te verduidelijken waar en in welke omstandigheden jullie maandenlang in België (of elders) woonden, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid verder. Bovendien bevestigen jullie tegenstrijdige verklaringen dat van de tussenkomst van een smokkelaar geen sprake was.

Overigens is het zeer opmerkelijk dat jullie, die de Afghaanse nationaliteit zouden hebben en die in Afghanistan de dood zouden moeten vrezen (CGVS 20/14063, p.14, 15), dan geen aanstalten maakten om asiel te vragen in Zwitserland of in België. Tussen uw aankomst in Zürich op 10 oktober 2019 en het indienen van uw verzoek op 14 april 2020 liggen maar liefst zes maanden, een periode waarin u naar eigen zeggen een ondergedoken bestaan leefde, echter niet onder de door u beweerde omstandigheden, en liet u na de bescherming van de Zwitserse of Belgische autoriteiten in te roepen. Dit relateert jullie beweerde nood aan internationale bescherming in ernstige mate. Mochten jullie daadwerkelijk een repatriëring naar Afghanistan vrezen, dan zouden jullie ongetwijfeld onmiddellijk het nodige hebben gedaan om asiel te vragen en jullie verblijf in orde te stellen.

Dient voorts te worden opgemerkt dat u maar weinig affiniteit lijkt te hebben met de problemen van de sikhs in Afghanistan. Gevraagd met welke problemen de sikhs in Afghanistan worden geconfronteerd, heeft u het over een incident waarbij de leiders van de sikh-gemeenschap gedood werden. Echter kent u geen van die leiders bij naam (CGVS 20/14063, p.15), en meent u dat de taliban deze aanslag claimden terwijl u het wellicht heeft over een terreurdaad die door daesh werd opgeëist (zie info blauwe map). Voorts verwijst u slechts naar een aanslag op een sikh-tempel en de dood van een jong kind, zij het opnieuw in vage bewoordingen. Opmerkelijk is dat uw vrouw verwijst naar dezelfde aanslag op een tempel (of gurdwara) en de dood van een klein meisje, wat maakt dat jullie beperkte kennis ook nog eens ingestudeerd overkomt. Verder weet uw vrouw niets over dit incident, zij weet niet eens waar de sikh tempel gelegen is (CGVS 20/14065, p.11). Uit jullie verklaringen blijkt een zeer matige interesse voor de situatie van de Afghaanse sikhs. Dat jullie intussen de Indische nationaliteit verkregen, zou daarvoor een verklaring kunnen bieden.

Het CGVS stelt verder vast dat u al in 1991 naar India verhuisde en daar tot 2019 altijd bent blijven wonen. U verbleef daar dus 28 jaar lang, maar legt geen documenten neer die zouden kunnen aantonen dat u in de jaren voor uw vertrek uit India nog steeds de Afghaanse nationaliteit had. Uit de verblijfsvergunning die u neerlegde, blijkt immers dat uw verblijf als Afghaans vluchteling een laatste keer verlengd werd in 2009, hetgeen u ook beaamde (CGVS 20/14063, p.13). Uw verklaringen daarvoor kunnen maar matig overtuigen. Zo stelt u dat de toestand van uw familie niet meer zo goed was om een verlenging van de vergunning aan te vragen: uw vader zou die visa altijd hebben geregeld toen hij nog leefde, u zou niet zoveel geld hebben gehad, men zou u ook slecht hebben behandeld (CGVS 20/14063, p.13). Het is evenwel weinig aannemelijk dat u, die later wel het initiatief zou hebben genomen om via een smokkelaar valse stukken te verkrijgen, er dan niet in zou zijn geslaagd uw verblijf en dat van uw gezins- en

familieleden in orde te brengen. Bovendien verklaart uw vrouw dat men zonder geldige documenten niet kan huren (CGVS 20/14065, p.4) en niet naar school kan gaan (CGVS 20/14065, p.10). Zelf zegt u ook dat men 'visa' nodig heeft om te leven (CGVS 20/14063, p.13). In de door u geschetste context is het weinig geloofwaardig dat u dan zou hebben geopteerd voor een leven in de illegaliteit. Ook uw vrouw, die nochtans het belang van verblijfsdocumenten benadrukte, beweert dat zij zich nooit zou hebben laten registreren door de Indische autoriteiten en dus nooit een verblijfsvisum bekwam. "We hadden nooit geld", zo verklaart zij (CGVS 20/14065, p.13), wat geenszins kan overtuigen temeer jullie beiden werkten. Bovendien zegt zij ook nooit naar het overheidskantoor te zijn geweest dat visa uitreikt (ze noemen het ITO "denk ik" (CGVS 20/14065, p.13)), wat maar moeilijk te rijmen valt met het belang dat zij verblijfsdocumenten toedicht.

Verder gevraagd waarom u nooit een procedure tot het verwerven van de Indische nationaliteit zou hebben opgestart, zegt u dat zoiets moeilijk is, daar de aanvrager dan 50 000 of 100 000 rupees zou moeten betalen "per nationaliteit" (CGVS 20/14063, p.14). Echter ziet het CGVS niet in waarom dat dan een onmogelijke zaak zou zijn geweest voor u, temeer u voor het vertrek uit India 2,5 miljoen rupees zou hebben ingezameld (CGVS 20/14063, p.7). Hieruit blijkt dat het voor u en uw vrouw zeker geen onmogelijke zaak kan zijn geweest om deze procedure op te starten en tot een goed einde te brengen.

De bevinding dat jullie geen geloofwaardige verklaringen afleggen over tal van zaken, sterkt de vaststelling dat jullie geen zicht willen bieden op jullie actuele nationaliteit. Doordat jullie geen zicht bieden op cruciale elementen lijkt het er eerder op dat u in India een reëel verblijfsalternatief ontwikkelde of mogelijk zelfs de Indische nationaliteit verwierf. Er werd nochtans aan het begin van het onderhoud beklemtoond dat het jullie plicht is om duidelijkheid te bieden op jullie werkelijke achtergrond en leefsituatie vooraleer jullie naar België kwamen.

Door bewust de ware toedracht aangaande aspecten die de kern van jullie asielrelaas raken te verzwijgen, maken jullie bijgevolg niet aannemelijk dat jullie daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming.

Dat daar geen sprake van lijkt, kan overigens ook worden opgemaakt uit het feit dat jullie zelfs over de problemen in India duidelijk bedrieglijke verklaringen afleggen. Zo meent uw vrouw dat de schuldeisers enkele keren, of twee of drie keer (wat op zich al weinig precies lijkt), naar het salon kwamen waar zij werkte (CGVS 20/14065, p.4), terwijl u het over een eenmalig bezoek heeft (CGVS 20/14063, p.7). Als het CGVS uw vrouw vraagt hoeveel de in te lossen schuld bedroeg, meent zij eerst dat het 2 miljoen rupees was, en in tweede instantie heeft zij het over 1 miljoen (CGVS 20/14065, p.4). Dat zij zich hierin in eerste instantie zou vergissen, is merkwaardig. Hoewel de bedreigingen acht jaar zouden hebben aangesleept, kent zij voorts geen namen van schuldeisers (CGVS 20/14065, p.4, 10), noch weet zij of u er ooit in slaagde een deel van de schuld terug te betalen (CGVS 20/14065, p.10). Nochtans, als jullie werkelijk over dergelijke druk van schuldeisers door het leven zouden zijn gegaan, dan mag worden verwacht dat jullie dergelijke zaken met elkaar bespraken. Verder verklaart u dat deze personen twee keer naar jullie huis kwamen, "ze hebben ons geslagen", de mensen uit de buurt kwamen tussen "om ons te redden" (CGVS 20/14063, p.7). Nochtans heeft uw vrouw daar geen weet van: volgens haar verklaringen zou u 1 of 2 keer fysiek zijn aangevallen, waarbij zij het heeft over "een klein vechtpartijtje" (CGVS, p.10), maar maakt zij geen melding van geweld waarvan ze zelf het slachtoffer zou zijn geworden. Dat uw gezin acht jaar lang zou zijn bedreigd, onder meer met de ontvoering van uw kinderen, maar dat er behalve "een klein vechtpartijtje" geen sprake zou zijn van enige andere vorm van fysiek geweld, is opnieuw niet geloofwaardig, zeker gezien het nietsontziende karakter dat u deze personen toedicht (CGVS 20/14063, p.7).

Gezien bovenstaand geheel van vaststellingen kan de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus jullie toegekend worden.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara's van u, uw moeder en uw broer, alsook de registratieboekjes van uzelf en uw ouders, tonen aan dat jullie uit Afghanistan afkomstig zijn, in 1990 naar India verhuisden en tot 2009 in het bezit waren van verblijfsvisa. De huwelijksakte en de foto van uw huwelijk bevestigen dat jullie (in 2007) zijn getrouwd, maar zeggen niets over jullie verblijfsstatus in India of nationaliteit. Dezelfde opmerking geldt voor de drie geboortecertificaten. Deze kunnen de naam, geboortedatum en geboorteplaats van uw kinderen bevestigen maar zeggen niets over de (huidige) nationaliteit van uw kinderen.

Het CGVS stelt verder vast dat u op 4 juli 2022 nog "enkele verduidelijkingen" aan het CGVS heeft overgemaakt. In de e-mail van uw advocaat wordt vooreerst aangegeven dat uw vrouw drie keer werd aangevallen in India en uzelf één keer. Dat dit niet in lijn is met wat u tijdens het gehoor heeft verklaard, is opmerkelijk. Verder geeft uw advocaat aan dat jullie met het vliegtuig naar Zweden reisden, daar 10 dagen bleven en vervolgens per vliegtuig naar België kwamen. Nochtans verklaarde u tijdens uw onderhoud bij het CGVS duidelijk het vliegtuig naar Zwitserland te hebben genomen, om dan de volgende dag met de trein naar België te zijn gekomen (CGVS 20/14063, p.10). Dergelijke steeds wisselende verklaringen bevestigen het bedrieglijke karakter van jullie relaas. Wat tot slot betreft de opmerking dat uw vrouw bang is, stress ervaart en daardoor niet altijd accurate verklaringen zou hebben afgelegd, merkt het CGVS op dat een zekere mate van angst of stress een verzoeker om internationale bescherming er niet van weerhoudt om eerlijke verklaringen af te leggen. Dat jullie niet hebben voldaan aan deze medewerkingsplicht, kan op eenvoudige wijze uit bovenstaande argumentatie worden afgeleid."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanpak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

In casu dient evenwel, samen met de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat uit het geheel van de verklaringen van verzoekende partijen en de stukken in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier moet worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet hebben voldaan aan de op hen rustende medewerkingsplicht in die mate dat zij geen zicht bieden op hun actuele nationaliteit waardoor zij niet aannemelijk maken nood te hebben aan internationale bescherming.

Verzoekende partijen benadrukken in het verzoekschrift dat geenszins kan worden getwijfeld aan hun identiteit aangezien zij originele taskara's hebben neergelegd en hebben verduidelijkt dat zij niet over een origineel paspoort beschikken daar zij met een vals paspoort naar Europa zijn gereisd dat zij van de smokkelaar hebben bekomen en dit zelden in handen hebben gehad, waardoor hierover weinig informatie kan worden verschaft. Verzoekers herhalen vervolgens wat werd vastgesteld in de bestreden beslissingen en stellen dat zij reeds meedeelden enkel een paspoort en vingerafdrukken te hebben gebruikt.

Hiermee weerleggen noch verklaren verzoekers de vaststelling dat zij zich voor hun reis van India naar België van een Indisch paspoort hebben bediend en dat uit niets blijkt dat dit een vals document zou zijn, omdat de in het paspoort vermelde gegevens overeenstemmen met hun werkelijke identiteit en omdat zij met deze paspoorten, die al in 2014 werden afgeleverd, een visum verkregen. Verzoeker verklaarde immers zelf dat hij daartoe zelf naar het visumkantoor ging, samen met zijn vrouw en kinderen, in het bezit van hun Indische paspoorten, om daar bij de Zwitserse autoriteiten de nodige formaliteiten te verrichten. Aangezien verzoekers er met deze Indische paspoorten in slaagden een visum voor Zwitserland te regelen, is het voor de Raad aannemelijk dat het om authentieke geloofwaardige documenten bestaat. Overigens blijkt uit de overige motivering van de bestreden beslissingen afdoende dat er geen geloof kan worden gehecht aan de tussenkomst van enige smokkelaar, waardoor het argument dat het om valse paspoorten ging die zij van een smokkelaar (die hen ook verder begeleid zou hebben) hebben gekregen en zelf zelden in handen hebben gehad, niet kan overtuigen.

Bovendien mocht het Commissariaat-generaal terecht veronderstellen dat men niet zomaar een visum uitreikt aan elke burger van India die naar Zwitserland wenst te reizen, en dat verzoeker bijgevolg ongetwijfeld meer stukken heeft neergelegd om zijn aanvraag te staven. De bewering enkel vingerafdrukken te hebben gegeven en niemand een vraag zou hebben gesteld is ook voor de Raad niet aannemelijk. De ongeloofwaardigheid van verzoekers' beweringen wordt versterkt door de verklaringen van verzoekster gezien zij tijdens haar persoonlijk onderhoud stelde niet te weten wat zij in het

visumkantoor moesten doen, zij verder aangeeft dat zij zich niets kan herinneren, en ook niets gedaan heeft.

Met de argumentatie dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen veronderstelt dat het niet mogelijk is een visum aan te vragen zonder andere documenten dan enkel een paspoort en vingerafdrukken en hier ook niet zeker van is, plaatsen zij deze vaststellingen dan ook niet in een ander daglicht.

Waar zij aangeven dat zowel zij als hun raadsman contact hebben opgenomen met de ambassade van India in Brussel om een attest op te vragen of zij al dan niet afkomstig zijn van India en zij zich aanboden met hun taskara's doch te horen kregen dat er enkel tussengekomen werd indien zij Indische onderdanen waren wat bij hen niet het geval was, kan niet overtuigen. Dit argument blijft immers steken in louter beweringen, gezien zij hiervan geen enkel begin van bewijs overmaken.

Waar verzoekers aanvoeren dat een en ander nagevraagd had kunnen worden bij de Zwitserse autoriteiten, blijkt uit de visumaanvragen die aanwezig zijn in het administratief dossier dat verzoekers beide vermeld staan onder de Indische nationaliteit met als geboorteplaats Delhi in India.

Voor zover verzoekers aanvoeren dat het om valse paspoorten gaat die door de smokkelaar zijn geregeld, brengen zij geen enkel concreet element bij. Bovendien brengen zij niets in tegen de vaststellingen in de bestreden beslissingen waaruit duidelijk en afdoende blijkt dat er in hun vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht aan de tussenkomst van een smokkelaar.

Verzoekers beperken zich in hun kritiek verder dat de motivering in de bestreden beslissingen flagrant fout is, maar brengen geen enkel concreet element of argument bij dat een ander licht kan werpen op de motivering in de bestreden beslissingen.

Waar de commissaris-generaal terecht wijst op de houding van verzoekende partijen na aankomst in Europa, gezien zij noch onmiddellijk bij aankomst in Zwitserland noch in België een verzoek om internationale bescherming indienden, stellen verzoekers enkel dat het niet redelijk is om te stellen dat zij moesten informeren naar de regelgeving betreffende vreemdelingen in andere Europese landen.

De argumentatie in het verzoekschrift dat zij geluisterd hebben naar wat hen verteld werd door de smokkelaar omdat zij niets weten van de regelgeving, dat het hun intentie was om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan en verzoekers niet verplicht zijn om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in een ander land, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard. Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden tussenkomst van een smokkelaar, zoals hoger reeds gesteld. Verzoekers betoog kan evenmin verantwoorden waarom zij het al die tijd nalieten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hen noopte hun land van herkomst te verlaten, dan wel die hen verhindert ernaar terug te keren. De vaststelling dat verzoekende partijen een half jaar illegaal in Europa verbleven zonder op ernstige wijze bescherming aan te vragen louter omdat zij naar het Verenigd Koninkrijk wilden, vormt een contradictie voor de ernst van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming. Hierbij komt ook de vaststelling dat verzoekers onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent hun verblijf in Zwitserland en België, waardoor eens te meer blijkt dat zij geen duidelijk zicht willen bieden op hun situatie waardoor de ongelooftwaardigheid van hun verklaringen eens te meer wordt bevestigd.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze pertinent opmerkt dat verzoekers geen geloofwaardige verklaringen afleggen over tal van zaken waaronder hun actuele nationaliteit.

Doordat verzoekende partijen geen zicht bieden op cruciale elementen, maken zij het voor de instanties belast met het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming onmogelijk om na te gaan ten aanzien van welk land het verzoek moet worden beoordeeld en of verzoekers in India een reëel verblijfsalternatief ontwikkelden of mogelijk zelfs de Indische nationaliteit verwierven. Verzoekende partijen werden nochtans reeds bij aanvang van hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gewezen op hun plicht om duidelijkheid te bieden op hun werkelijke achtergrond en leefsituatie voor hun vertrek naar België. Daarbij werden verzoekende partijen eveneens uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen en dit zeker aangaande hun identiteit, hun nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Door bewust de ware toedracht aangaande hun werkelijke identiteit, verblijfssituatie en daaraan verbonden hun huidige nationaliteit – aspecten die de kern van hun asielaas raken – te verzwijgen maken verzoekende partijen bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De uiteenzetting in het verzoekschrift inzake de vluchtmotieven van verzoekende partijen is niet relevant, gezien uit het bovenstaande blijkt dat zij hun (huidige) nationaliteit niet aannemelijk hebben gemaakt.

In zoverre verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar de situatie in Afghanistan in het algemeen en deze in Kabul in het bijzonder, alsook verwijzen naar de situatie in India, dient te worden benadrukt dat met betrekking tot de vraag of zij een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan doch dat verzoekende partijen enig verband met hun persoon aannemelijk moeten maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de verzoeker om internationale bescherming in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Verzoekende partijen maken omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van hun verklaringen omtrent hun (huidige) nationaliteit zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. De verwijzing naar een COI Focus en een Nansen-rapport 2020-3 aangaande de situatie in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder, kan bijgevolg niet dienstig worden aangebracht.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

C. DIGNEF, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF